

¹هُودَا الرَّبُّ يُجْلِي الْأَرْضَ وَيُفْرِغُهَا وَيَقْلِبُ وَجْهَهَا وَيُبَدِّلُ
سُكَّانَهَا.² وَكَمَا يَكُونُ الشَّعْبُ هَكَذَا الْكَاهِنُ. كَمَا الْعَبْدُ
هَكَذَا سَيِّدُهُ. كَمَا الْأُمَّةُ هَكَذَا سَيِّدُهَا. كَمَا الشَّارِي هَكَذَا
الْبَائِعُ. كَمَا الْمُفْرِضُ هَكَذَا الْمُفْتَرِضُ. وَكَمَا الدَّائِنُ هَكَذَا
الْمُدْيُونُ.³ تُفْرِغُ الْأَرْضُ إِفْرَاعًا وَتُنْهَبُ نَهَبًا، لِأَنَّ الرَّبَّ قَدْ
تَكَلَّمَ بِهَذَا الْقَوْلِ.⁴ تَاخَتْ دَبَلَتِ الْأَرْضُ. خَرَّتْ دَبَلَتِ
الْمَسْكُونَةُ. خَزَنَ مُزْتَفِعُو شَعْبِ الْأَرْضِ. وَالْأَرْضُ
تَدْتَسِسُ تَحْتَ سُكَّانِهَا لِأَنَّهُمْ تَعَدَّوْا الشَّرَائِعَ، عَبَرُوا
الْقَرِصَةَ، تَكْنُتُوا الْعَهْدَ الْأَبَدِيَّ.⁶ لِذَلِكَ لَعَنَهُ أَكَلَتِ الْأَرْضُ
وَعُوقِبَ السَّاكِنُونَ فِيهَا. لِذَلِكَ اخْتَرَقَ سُكَّانُ الْأَرْضِ
وَبَقِيَ أَتَاسٌ قَلِيلٌ.⁷ تَاخَ الْمِسْطَارُ. دَبَلَتِ الْكَرْمَةُ. أَمَّ كُلُّ
مَسْرُورِي الْقُلُوبِ. بَطَلَ قَرَحُ الدُّفُوفِ. انْقَطَعَ صَوْتُ
الْمُنْبَهِّجِينَ. بَطَلَ قَرَحُ الْعُودِ.⁹ لَا يَسْرُبُونَ خَمْرًا بِالْغِنَاءِ.
يَكُونُ الْمُسْكِرُ مُرًّا لِشَارِيهِ.¹⁰ دُمِرَتْ قَرْبَةُ الْخَرَابِ.
أُغْلِقَ كُلُّ بَيْتٍ عَنِ الدُّخُولِ.¹¹ صَرَخَ عَلَى الْحَمْرِ فِي
الْأَرْقَةِ. عَرَبَ كُلُّ قَرَحٍ. انْتَفَى سُورُ الْأَرْضِ.¹² الْبَاقِي
فِي الْمَدِينَةِ خَرَابٌ، وَصُرِبَ الْبَابُ رُومًا.¹³ إِنَّهُ هَكَذَا يَكُونُ
فِي وَسْطِ الْأَرْضِ بَيْنَ الشُّعُوبِ كَنَفَاصَةِ رَيْثُونَةٍ،
كَالْخُصَاصَةِ إِذْ انْتَهَى الْقِطَافُ.¹⁴ هُمْ يَرْفَعُونَ أَصْوَاتَهُمْ
وَيَبْتَهِمُونَ. لِأَجْلِ عَظَمَةِ الرَّبِّ يَصُوتُونَ مِنْ
الْبَحْرِ.¹⁵ لِذَلِكَ فِي الْمَسَارِقِ مَجْدُوا الرَّبِّ. فِي جَزَائِرِ
الْبَحْرِ مَجْدُوا اسْمِ الرَّبِّ إِلَهِ إِسْرَائِيلَ.¹⁶ مِنْ أَطْرَافِ
الْأَرْضِ سَمِعْنَا تَرْيِمَةً، مَجْدًا لِلْبَارِّ. قُلْتُ، يَا تَلْفِي. يَا
تَلْفِي. وَبُلَّ لِي. التَّاهِبُونَ تَهَبُوا. التَّاهِبُونَ تَهَبُوا
نَهَبًا.¹⁷ عَلَيْكَ رُغْبٌ وَخُفْرَةٌ وَقَحٌ يَا سَاكِنِ الْأَرْضِ.¹⁸ وَيَكُونُ
أَنَّ الْهَارِبَ مِنْ صَوْتِ الرُّغْبِ يَسْقُطُ فِي الْخُفْرَةِ،
وَالصَّاعِدَ مِنْ وَسْطِ الْخُفْرَةِ يُؤْخَذُ بِالْفَخِّ. لِأَنَّ مَبَارِيبَ
مِنَ الْعَلَاءِ انْفَتَحَتْ، وَأُسُسُ الْأَرْضِ تَزَلْزَلَتْ.¹⁹ انْسَحَقَتْ
الْأَرْضُ انْسِحَاقًا. تَشَقَّقَتْ الْأَرْضُ تَشَقُّقًا. تَرَعَّرَعَتْ
الْأَرْضُ تَرَعَّرَعًا.²⁰ تَرْتَحِبُ الْأَرْضُ تَرْتَحِبًا كَالسَّكْرَانِ،
وَتَذَلُّكَتْ كَالْعِزْزَالِ، وَثَقُلَ عَلَيْهَا دَنْبُهَا، فَسَقَطَتْ وَلَا
تَعُودُ تَقُومُ.²¹ وَيَكُونُ فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ أَنَّ الرَّبَّ يَطْلُبُ جُنْدَ
الْعَلَاءِ فِي الْعَلَاءِ، وَمُلُوكَ الْأَرْضِ عَلَى
الْأَرْضِ.²² وَيُجْمَعُونَ جَمْعًا كَأَسَارَى فِي سِجْنٍ، وَيُغْلَقُ
عَلَيْهِمْ فِي حَبْسٍ. ثُمَّ بَعْدَ أَيَّامٍ كَثِيرَةٍ يَبْعَثُهُمْ. وَيَخْلُ
الْقَمَرُ وَيُخْرَى الشَّمْسُ لِأَنَّ رَبَّ الْجُنُودِ قَدْ مَلَكَ فِي
جَبَلِ صِهْيُونَ وَفِي أُورُشَلِيمَ. وَقُدَّامَ شُيُوعِهِ مَجْدٌ.

¹Siehe, der HERR macht das Land leer und wüst und wirft um, was darin ist, und zerstreut seine Einwohner.²Und es geht dem Priester wie dem Volk, dem Herrn wie dem Knecht, der Frau wie der Magd, dem Verkäufer wie dem Käufer, dem Leihvergeber wie dem Borger, dem Mahnenden wie dem Schuldner.³Denn das Land wird leer und beraubt sein; denn der HERR hat solches geredet.⁴Das Land steht jämmerlich und verderbt; der Erdboden nimmt ab und verderbt; die Höchsten des Volks im Lande nehmen ab.⁵Das Land ist entheiligt von seinen Einwohnern; denn sie übertreten das Gesetz und ändern die Gebote und lassen fahren den ewigen Bund.⁶Darum frißt der Fluch das Land; denn sie verschulden's, die darin wohnen. Darum verdorren die Einwohner des Landes, also daß wenig Leute übrigbleiben.⁷Der Most verschwindet, der Weinstock verschmachtet; und alle, die von Herzen fröhlich waren, seufzen.⁸Die Freude der Pauken feiert, das Jauchzen der Fröhlichen ist aus, und die Freude der Harfe hat ein Ende.⁹Man singt nicht mehr beim Weintrinken, und gutes Getränk ist bitter denen, die es trinken.¹⁰Die leere Stadt ist zerbrochen; alle Häuser sind zugeschlossen, daß niemand hineingeht.¹¹Man klagt um den Wein auf den Gassen, daß alle Freude weg ist, alle Wonne des Landes dahin ist.¹²Eitel Wüstung ist in der Stadt geblieben, und die Tore stehen öde.¹³Denn es geht im Lande und im Volk eben, wie wenn ein Ölbaum abgepflückt ist, wie wenn man nachliest, so die Weinernte aus ist.¹⁴Dieselben heben ihre Stimme auf und

rühmen und jauchzen vom Meer her über der Herrlichkeit des HERRN.¹⁵ So preiset nun den HERRN in den Gründen, in den Inseln des Meeres den Namen des HERRN, des Gottes Israels.¹⁶ Wir hören Lobgesänge vom Ende der Erde zu Ehren dem Gerechten. Und ich muß sagen: Wie bin ich aber so elend! wie bin ich aber so elend! Weh mir! denn es rauben die Räuber, ja immerfort rauben die Räuber.¹⁷ Darum kommt über euch, Bewohner der Erde, Schrecken, Grube und Strick.¹⁸ Und ob einer entflöhe vor dem Geschrei des Schreckens, so wird er doch in die Grube fallen; kommt er aus der Grube, so wird er doch im Strick gefangen werden. Denn die Fenster der Höhe sind aufgetan, und die Grundfesten der Erde beben.¹⁹ Es wird die Erde mit Krachen zerbrechen, zerbersten und zerfallen.²⁰ Die Erde wird taumeln wie ein Trunkener und wird hin und her geworfen wie ein Hängebett; denn ihre Missetat drückt sie, daß sie fallen muß und kann nicht stehenbleiben.²¹ Zu der Zeit wird der HERR heimsuchen das hohe Heer, das in der Höhe ist, und die Könige der Erde, die auf Erden sind,²² daß sie versammelt werden als Gefangene in die Grube und verschlossen werden im Kerker und nach langer Zeit wieder heimgesucht werden.²³ Und der Mond wird sich schämen, und die Sonne mit Schanden bestehen, wenn der HERR Zebaoth König sein wird auf dem Berge Zion und zu Jerusalem und vor seinen Ältesten in der Herrlichkeit.